

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

28 ноември 1991 година*

По дело C-170/89

Bureau Européen des Unions de Consommateurs (Европейско бюро на съюзите на потребителите), за което се явява г-н Philip Bentley, barrister of Lincoln' s Inn, Лондон, и г-н José Rivas de Andrés, avocat в Сарагоса, със съдебен адрес в Люксембург в Stanbrook & Hooper, 3 Rue Thomas Edison,

ищец,

срещу

Комисията на Европейските общности, за която се явява г-н Eric White, член на нейния правен отдел, в качеството на представител, подпомаган от г-н Reinhard Wagner, немски съдия, помощник на Комисията съгласно програма за обмен, със съдебен адрес в Люксембург при г-н Roberto Hauder, представител на нейния правен отдел, Centre Wagner, Kirchberg,

ответник,

подпомагана от

Съвета на Европейските общности, за която се явява нейния правен съветник, г-н Yves Crétien, в качеството на представител, със съдебен адрес в Люксембург при г-н Xavier Herlin, Европейска инвестиционна банка, 100 boulevard Konrad Adenauer,

встъпила страна,

с предмет искова молба за отмяна на решението на Комисията, което се съдържа в писмо, отправено до ищеца, от 15 март 1989 г., с което се отказва да му бъде позволено да разгледа не поверителната преписка на Комисията по антидъмпингово производство, и доколкото е необходимо да се обяви за неприложим член 7, параграф 4, буква а) от Регламент (ЕИО) № 2423/88 на Съвета от 11 юли 1988 г. относно защитата срещу дъмпингов или субсидиран внос от страни, които не са членки на Европейската икономическа общност (ОВ 1988 г., L 209, стр. 1),

СЪДЪТ,

в състав: г-н O. Due, председател, Sir Gordon Slynn, г-н R. Joliet и г-н F.A. Schockweiler, председатели на състав, г-н G.F. Mancini, г-н J.C. Moitinho de Almeida и г-н G.C. Rodríguez Iglesias, съдии,

* Език на производството: английски.

генерален адвокат: г-н J. Mischo,

секретар: г-н J.-G. Giraud,

като взе предвид доклада от съдебното заседание и последвалото заседание от 29 януари 1991 г.,

след като изслуша становището на генералния адвокат по време на съдебното заседание от 13 март 1991 г.,

постанови настоящото

Решение

1. С искова молба, постъпила в секретариата на Съда на 16 май 1989 г., Bureau Européen des Unions de Consommateurs (наричано по-нататък „BEUC”), създадено в Брюксел, завежда дело с искане до съда да отмени съгласно членове 173 и 174 от Договора за ЕИО решението на Комисията, което се съдържа в писмото от 15 март 1979 г., което отказва да разреши на ищеца да разглежда не поверителна преписка и информация на Комисията, които са Ж предоставени от всички страни в антидъмпинговото производство относно вноса на аудио касети и ленти за аудио касети от Япония, Република Корея и Хонконг и доколкото е необходимо да обяви за неприложим съгласно член 184 от Договора, член 7, параграф 4, буква а) от Регламент № 2423/88 на Съвета относно защитата срещу дъмпингов или субсидиран внос от страни, които не са членки на Европейската икономическа общност, доколкото той забранява на ищеца да разгледа упоменатата по-горе преписка и информация.

2. С известие от 14 януари 1989 г. (ОВ 1989 г., С 11, стр. 9) Комисията, след като е получила жалба от страна на Европейския съвет на федерациите на химическите производители от името на всички засегнати производители от Общността, съобщава за началото на антидъмпингово производство относно определен внос на аудио касети и ленти за аудио касети с произход от Япония, Република Корея и Хонконг.

3. Публикуваното в Официалния вестник известие заявява, че исканията за изслушване трябва да се представят писмено на компетентния отдел на Комисията в рамките на 30 дни от датата на публикуването на известието. Този срок изтича на 14 февруари 1989 г.

4. Чрез писмо от 13 март 1989 г. BEUC, международна асоциация, регламентирана от белгийското право, което притежава правосубектност и обхваща определен брой национални организации, чийто предмет в съответствие с техните учредителни документи се изразява в защитата на потребителите, иска да бъде изслушана от Комисията във връзка с производството и да Ж бъде разрешено да представи писмени становища. За да съдейства за предоставянето на своите становища, тя

изисква разрешение да прегледа преписката на Комисията и да Ж бъде предоставен достъп до не поверителната информация, съобщена от другите страни по време на производството.

5. С писмо от 15 март 1989 г., изпратено чрез телефакс, Комисията заявява, че в съответствие с член 7, параграф 4, буква а) от Регламент № 2423/88 (наричан по-нататък „Базисния антидъмпингов регламент“), правото да се преглежда не поверителна преписка е запазено за „ищеца, износителите и вносителите, за които е известно, че са засегнати, както и за представители на страната-износителка“. Следователно, тя не може да удовлетвори искането на BEUC да разгледа не поверителната преписка и информацията, предоставена от страните по производството. В същото писмо Комисията заявява, че тя е подготвена да вземе предвид всяко писмено становище, направено от BEUC, и да я изслуша.

6. Искът на BEU е насочен срещу това писмо. Става ясно от документите пред Съда, че Комисията е предоставила на ищеца копие от не поверителната версия на жалбата.

7. С Определение от 4 октомври 1989 г. Съдът дава разрешение на Съвета да встъпи в подкрепа на Комисията.

8. Направена е препратка към доклада от съдебното заседание за пълните подробности относно фактите по делото, хода на производството и становищата и доводите на страните, които по-нататък се упоменават или обсъждат само доколкото е необходимо за доводите на Съда.

Относно допустимостта

9. Комисията твърди, че искът на BEUC е недопустим. Според нея, изпратеното по телефакс писмо от 15 март 1989 г. не съставлява решение, което може да бъде предмет на иск в съответствие с член 173 от Договора за ЕИО, доколкото с него просто се информира ищеца относно неговото правно положение съгласно член 7, параграф 4, буква а) от Базисния антидъмпингов регламент и не променя по никакъв начин неговото положение. Писмото не поражда никакво правно действие и съставлява обикновено становище, което член 173 от Договора за ЕИО изрично изключва от мерките, които подлежат на преразглеждане от Съда.

10. BEUC от друга страна поддържа, че Комисията има право на преценка относно достъпа до не поверителната преписка. Нейният отказ да упражни това право на преценка в полза на BEUC, следователно съставлява решение, и не е просто обяснение относно правното положение. Според него, съдържанието на член 7, параграф 4, буква а) не препятства организации като BEUC да преглеждат не поверителната преписка.

11. Трябва да се изтъкне, че доколкото писмото отказва на BEUC достъп до не поверителната преписка, това съставлява не обикновено съобщение, а решение,

което по неблагоприятен начин засяга интересите на ВЕУС. Писмото на Комисията, следователно, трябва да се приема като акт, който по неблагоприятен начин засяга ВЕУС, което може да бъде предмет на иска съгласно член 173 от Договора за ЕИО.

12. От изложеното по-горе следва, че искът е допустим.

По съществуването на спора

13. Преди всичко, трябва да се подчертае, че член 7, параграф 4, буква а) от Базисния антидъмпингов регламент изрично предоставя на ищеца, вносителите и износителите, за които е известно, че са засегнати, и на представителите на страната-износител правото да проверят не поверителната информация, предоставена на Комисията, и на тях се предоставя това право само доколкото информацията е от значение за защитата на техните интереси и се използва от Комисията в проучването.

14. В подкрепа на своят иск ВЕУС изтъква две правни основания, които се базират първо на нарушението на принципа за правото на справедлив процес и второ на нарушението на принципа за добро управление и съгласувано прилагане на процедурните правила на Общността.

Основанието, което се базира на нарушение на правото за справедлив процес

15. ВЕУС по същество твърди, че с отказа в съответствие с член 7, параграф 4, буква а) от Базисния антидъмпингов регламент да Ж предостави достъп до не поверителни документи, предоставени на Комисията във връзка с административното антидъмпингово производство, Комисията нарушава принципа за правото на справедлив процес

16. Според това този принцип изисква, че преди приемането на всякаква индивидуална мярка или решение от подобно естество, което пряко засяга интересите на определено лице, това лице следва да разполага с правото да бъде изслушано от отговорния орган и предварително да бъде информирано относно фактите и съображенията, въз основа на които органът възнамерява да действа.

17. В контекста на антидъмпингово производство правото на достъп до не поверителната преписка, която се иска, за да се гарантира правото на справедлив процес, не е, по мнението на ВЕУС, ограничено до информация, която се отнася до окончателното дело, установено срещу засегнатото лице в края на производството. Това право трябва да обхваща всички документи, независимо от тяхното естество, които са поставени в не поверителната преписка по време на производството, тъй като единствено подобен достъп позволява на засегнатото лице да бъде информирано относно направената жалба срещу него и да вземе ефективно участие в различните етапи на антидъмпинговото производство.

18. Според ВЕУС, фактът, че член 7, параграф 4, буква а) от Базисния антидъмпингов регламент ограничава правото на достъп до категориите лица, които изрично се упоменават, не го препятства да получи разрешение за подобен достъп, тъй като съблюдаването на правото на справедлив процес съставлява основополагащ принцип на правото на Общността, който трябва да се гарантира дори при липсата на изрична разпоредба.

19. Този довод не може да се подкрепи. Както са отбелязали Комисията и Съветът, в хода на едно антидъмпингово производство или производство срещу субсидирането една организация подобна на ВЕУС не може, при липсата на изрична разпоредба, да се позовава на основополагащия принцип на правото на справедлив процес, за да претендира за достъп до не поверителни документи, които са предоставени по време на административното производство.

20. Антидъмпингово производство и производство срещу субсидирането и всякакви защитни мерки, приети в края на подобно производство, са насочени срещу вноса на някои продукти, по отношение на които са направени твърдения за дъмпинг от страна на чуждестранни производители или износители и, в някои случаи, от страна на вносители или за субсидиране от страна на страни не членки.

21. Подобно производство и всякакви мерки, приети при неговото приключване, не са насочени срещу практики, които могат да се припишат на потребители или на организации подобни на ВЕУС. Следва, че производство, започнато в съответствие с Регламент № 2423/88, не може да доведе до мярка, която по неблагоприятен начин да ги засяга, тъй като срещу тях не е направено никакво твърдение.

22. Следователно, ВЕУС погрешно се оплаква, че Комисията е нарушила неговото право на справедлив процес чрез отказване на достъп до не поверителните документи относно производството. Нито принципа за правото на справедлив процес, нито член 7, параграф 4, буква а) от Базисния антидъмпингов регламент изискват от Комисията да предостави подобен достъп.

23. Следователно основанието относно нарушение на правото на справедлив процес трябва да се отхвърли.

Основанието относно нарушение на принципа за добро управление и съгласувано прилагане на процедурните правила на Общността

24. В подкрепа на това основание ищецът твърди, че не е логично, от гледна точка на принципа за добро управление и съгласувано прилагане на процедурните правила, член 7, параграф 4, буква а) от Базисния антидъмпингов регламент да ограничава правото на достъп на лицата до износители, вносители и ищци, а да не предоставя същото право на организациите на потребителите. Относно съгласуваното прилагане на процедурните правила на Общността, той твърди, че в случай на завеждане на един иск за отмяна от страна на износител, повече от вероятно е на организация подобна на ВЕУС да бъде позволено от Съда да се

встъпи в производството и, по силата на подобно встъпване, тя би имала правото на достъп съгласно член 93, параграф 4 от Процедурния правилник до всички не поверителни документи, представени в хода на производството пред Съда.

25. Трябва да се подчертае, преди всичко, че административното антидъмпингово производство и производството пред съда за отмяна на регламенти, които налагат защитни мерки, имат различни цели. Освен това правилата, които регламентират организацията на подобно производство, обслужват различни цели. Антидъмпинговото производство е предназначено на първо място да гарантира, че вносът в Общността не е предмет на дъмпинг, които причинява щета на промишленост на Общността и на второ място да позволи на институциите да приемат необходимите мерки в приемлив срок, ако това се налага от интересите на Общността. Производството пред Съда, от друга страна е предназначено, както предвижда член 164 от Договора за ЕИО, да гарантира „спазването на правото”.

26. Фактът, че на организация на потребителите може, по целесъобразност, да се предостави разрешение от Съда да встъпи в производство пред него и да получи правото на достъп като встъпила страна до не поверителни документи, представени от страна на страните по производството, следователно не означава, че подобно право също така следва да се предостави в административно антидъмпингово производство.

27. Основанието, което се базира на нарушение на принципа за добро управление и съгласувано прилагане на процедурните правила, следователно трябва да се отхвърли.

28. Относно становището, че член 7, параграф 4, буква а) от Базисния антидъмпингов регламент е неприложим, следва да се отбележи, че от самото съдържание на този член е видно, че Съветът избира да предостави правото на достъп до не поверителна преписка на тези, които най-пряко са засегнати от заявления дъмпинг, а именно ищеца, вносителите и износителите, за които е известно, че са засегнати. Подобно право не се предоставя на потребители, срещу които не е повдигнат иск. Не може да се направи заключението, че с този избор Съветът е нарушил правото на справедлив процес или принципа за добро управление. Това заключение не се променя от факта, че ВЕУС играе роля в представянето на потребителите пред институции на Общността в области, които не са свързани с антидъмпинговите правила или от факта, че при приемането на защитни мерки институции на Общността трябва да вземат предвид интересите на Общността, включително, наред с останалите и тези на потребителите, и това че ВЕУС като организация може по-добре, отколкото даден отделен потребител, да представлява интересите на потребителите.

29. Но нищо в съдържанието на член 7, параграф 4, буква а) от Базисния антидъмпингов регламент не пречи на Комисията да разреши на лица, които имат законен интерес, да разглеждат не поверителната преписка.

30. Законодателят на Общността е този, който трябва да вземе предвид дали Базисния антидъмпингов регламент следва да предостави на асоциация, която представлява интересите на потребителите, правото да разгледа не поверителната преписка.

31. С оглед на изложеното искът на ВЕУС трябва да се отхвърли като неоснователен.

По съдебните разноски

32. По силата на член 69, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като ищецът е загубил делото, той следва да бъде осъден да заплати съдебните разноските. По силата на член 69, параграф 4 от Процедурния правилник Съветът, който е встъпила в производството страна, понася направените от него съдебни разноски.

По изложените съображения Съдът реши:

1) Отхвърля искът като неоснователен.

2) Ищецът се осъжда да заплати съдебните разноските с изключение на тези на встъпилата страна.

3) Съветът понася направените от него съдебни разноски.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 28 ноември 1991 година.

Подписи